

Az embereknek van

Milivoj Slaviček

Látom, ahogy megállok:

Az embereknek megvannak a maguk slágerai, melyek az elszállt
[ifjúságról szólnak.

Az embereknek vannak családi ünnepségeik és baráti találkozók.

Az embereknek megvannak a maguk szerelmei és nőtái,

amelyekkel sírnak, vigasztalódnak és felednek,

az embereknek van egy-két nőjük vagy barátjuk, vagy nincsen
[senkijük,

vagy nincsen senkijük.

Az embereknek megvan a maguk földje. (Mindegyüknek van
[valahol.)

Az embereknek megvan a maguk borbélyja és a maguk helye a
[vendéglőben.

Az embereknek megvan a maguk szombatja és vasárnapi

[mértéktelensége,
a maguk szerény kis szórakozása, amit önmaguknak nyújtanak.

Mi mindenük nincs az embereknek!

Halkan tovább megyek.

Az emberek csak önmagukat keresik.

A folyó meg én ellenségek vagyunk

Milivoj Slaviček

*A folyó meg én ellenségek vagyunk,
Ő folyik, ahogy folyik, de én úgy nem akarok.
Ez a lényeg. A leglényegesebb.
Én ehetetlen vagyok. Nem vagyok hal.
S a folyó szeretne mélyére rántani. (Megtethezné.)
Ezért nem szeretem a folyót,
noha látom minden rejtett, súlyos jelentését,
s mi egészen csendes, komoly ellenségek vagyunk,
mert ő folyik, ahogy folyik,
de én úgy nem akarok, és csak azért élek,
hogy ne folyjak úgy, mint a folyó.*

Fehér Ferenc fordításai

